

Kjære sildemåke, grågås, stær og løvsanger! Jeg håper alt står bra til med dere alle. Her kommer et reisebrev fra min spennende ferd mot sydligere strøk.

I midten av august merket jeg at det var blitt kjøligere i lufta og at kveldene var blitt mørkere. Samtidig gikk det lenger tid mellom hver gang jeg fant et insekt, en edderkopp eller en mark å spise. Jeg begynte altså å kjenne meg både kald og sulten, og sammen med mine lappspovevenner bestemte jeg meg for at tida var inne for å forlate Norge. Forventningsfull lettet jeg fra bakken, spredte vingene og vendte nebbet mot sørøst, nærmere bestemt Marokko i Nord-Afrika. Lite visste jeg om farene jeg skulle møte.

Den første uka gikk det meste lett og fint. Vi svedde over fjorder og fjell, skoger, åkrer, sjøer, bygder og byer, og stoppet for å hvile og spise når vi trengte det. Så en dag snudde lykken. Vi hadde fløyet et langt strekk og trengte en pause. Vi skimtet ei myr nede på bakken og tenkte: Ah, der kan vi finne mat og samtidig være ganske trygge fra rovdyr som vil spise oss. Det perfekte sted for en rast! Vi landet i myra og forsynte oss glupsk av kreklingbær. Ingen av oss merket lukta av røyk fra fabrikkene i det fjerne. Det var først etter at jeg hadde hvilt ut og skulle fly videre at jeg begynte å kjenne meg uggen. Vi forstod etter hvert at utslippene fra fabrikkene hadde forurenset myra og bærene der. De forurensete bærene hadde gitt oss skikkelig vondt i magen! Vi ble slappe og uvel alle sammen, og måtte hvile i flere dager før vi omsider klarte å komme oss videre.

Jeg var fremdeles slapp etter forgiftningen da jeg fortsatte reisen, og merket at jeg måtte stoppe og hvile oftere enn jeg vanligvis gjør når jeg er ute og flyr. En kveld stoppet jeg og flokken min på en strand for å sove. Jeg hadde nesten sovnet da jeg hørte noe som lusket seg innpå meg. Jeg åpnet øynene forsiktig og stirret til min forskrekkelse rett inn i øynene på en fryktingytende, sulten rev! De spisse tennene ble synlig der den stod og siklet. Nå var gode råd dyre. Med hjertet i halsen tok jeg vingene fatt og bakset meg unna det raskeste jeg kunne, med reven etter meg i full galopp. Det var med nød og neppe at jeg kom meg noen meter over bakken, så vidt over hodet på reven. Den snappet etter meg mens jeg steg høyere til vær. Flaksende og pesende fant jeg til sist et svaberg. Jeg landet og kikket bort på reven, som lusket misfornøyd videre. Endelig kunne jeg puste lettet ut. Faren var over for denne gang.

Underveis på ferden la jeg merke til hvor mye som hadde forandret seg fra da vi gjorde denne reisen i vår. På steder jeg husket som områder av strender og myr, lå det nå hus og bygninger. Vi måtte fly lenger enn jeg kunne huske for å finne en god rasteplass. På et strekk av reisen ble dette ekstra krevende. Vi hadde planlagt å stoppe og raste på en strand vi kjente fra tidligere reiser. Vi tenkte at der finner vi både snegler og muslinger. Nam, nam! Men da vi landet ble vi helt forvirra. Vi kjente oss slett ikke igjen. Der vi forventet å finne stranda, lå det nå et digert strandhotell med en enorm parkeringsplass foran. Hvordan skulle vi klare å finne noe å spise her, fortvilte vi. Jeg som var så skrubbsulten! I det som virket som en evighet hoppet jeg rundt på parkeringsplassen i håp om å i det minste finne et lite insekt. Hele tida måtte jeg smette unna biler og folk som kom drassende på store koffertter. Jeg var utmatta og utsulta da jeg til sist fant noen rester av en kebab som noen hadde slengt fra seg på asfalten. Det var kraftig kost for min lille kropp, men ga meg i det minste energi slik at jeg klarte å fortsette turen.

Som dere forstår, kjære trekkfuglvenner har dette vært litt av en reise. Jeg og resten av flokken min var utrolig letta og glade da vi endelig landet trygt ved kysten av Marokko og kunne vifte med fjøra av glede. Her er været mildt og insektene mange, så her skal jeg kose meg helt fram til uti april en gang. Da vender vi nebbene våre mot Norge igjen. Varme klemmer og kvitre-kvitte fra deres venn, lappspoven.